

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

احمد طارق فیض

۱۰/۰۹/۱۷

آیا امریکا تاب ماندن ده سال دیگر را دارد؟

برای هیچ کس پت و پنهان نیست که امریکا گرفتار بحران اقتصادی، سیاسی، جهانی و نظامی می باشد. سر آغاز تمام بحران ها و معضلات فعلی امریکا در واقع زاده تجاوز و اشغال افغانستان و عراق با اتخاذ سیاست های غلط و نابه کار امریکا می باشد. مصارف جنگی امریکا در افغانستان و عراق کمر اقتصاد آن کشور را شکست و منجر به بحران اقتصادی جهانی و ورشکسته شدن بانک های امریکا شد. از آغاز بحران تا به حال بیشتر از هشت ملیون امریکائی کار و موقعیت اقتصادی خوب خود را از دست دادند حتی بعضی خانواده ها در شهر های بزرگ امریکا به شکل دسته جمعی دست به خودکشی زدند که در مطبوعات جهانی و داخلی به نشر رسید. به همین ترتیب آقای اوباما برنامه های علمی و تحقیقی پر مصرف ناسا را به تعویق انداخت و پول آن را وقف مصارف جنگ در افغانستان و عراق نمود.

دیروز جنرال پیترئیوس در مصاحبه ای اظهار داشت شاید تا ده سال آینده امریکا در افغانستان بماند و اذعان نمود، که دست یابی به پیشرفت آنقدر در افغانستان کند است گویی به تماشای روئیدن علف نشسته باشید. در اینجا سؤالی مطرح میشود: آیا امریکا تاب ماندن تا ده سال دیگر در افغانستان را دارد با مدنظر گرفتن موقعیت داخلی و خارجی فعلی امریکا؟ جواب آشکار است خیر، امریکا دلایل بسیار برای رفتن دارد تا ماندن در افغانستان. اما چرا تأکید برای ماندن میکند و دوست دارد چرخ پر مصرف جنگ را در چرخش نگاه دارد. خوب امریکا حال به سرنوشت روس در افغانستان گرفتار شده است، همانطوریکه برای روسیه اشغال افغانستان سهل بود اما ماندن و خارج شدن از افغانستان کار نهایت مشکل و کمر شکن برای امریکا نیز افغانستان بیشتر شبیه لقمه به گلون بند مانده را می ماند که نه ته می رود و نه بر می آید.

به هر صورت اظهارات جنرال امریکائی بیشتر جنبه تبلیغات جنگی را دارد و همچو اظهارات با واقعیت های مشهود و محسوس جامعه افغانستان سازگاری ندارد. خیلی به جا خواهد بود اگر بگویم ماندن و یا رفتن نیرو های بیگانه بستگی به مقاومت ملی مردم مسلمان افغان دارد. امروز امریکا قدرت تصمیم گیری را از دست داده است

بیشتر سعی میکند بین بد و بدتر (یعنی رفتن و یا ماندن) انتخاب سالم نماید. اما نه ماندن و نه هم رفتن تأمین کننده منافع امریکا در منطقه و جهان نیست.

آنچه آشکار است خروج نیرو های بیگانه از افغانستان می باشد. بعد از خروج نزدیک ترین و قوی ترین هم پیمان امریکا یعنی انگلستان از افغانستان مطمئناً امریکا تاب ماندن در ین کشور فقر زده و غریب را ندارد. دقیقاً انگلستان خروج نیرو هایش را زمانی مطرح میکند که دامنه های مقاومت در سراسر افغانستان گسترش پیدا کرده است و از جانب دیگر جنگ نهایتاً شدید شده است و تلفات جانی نیرو های بیگانه بی سابقه و در بالا ترین سطحش می باشد. در چنین زمانی اظهارات جنرال امریکائی بیشتر به ادعای نابه جا و شوخی تلخ (جوک تلخ) می ماند که نه برای عساکر خارجی، نه برای قصر سفید و نه هم برای جهانیان چندان قابل هضم نیست. جنگ موجود روند حیات در منطقه را مختل نموده است، اقتصاد اروپا در نتیجه تصامیم جنگ طلبانه امریکا شدید ترین آسیب را دیده است حتی امروز بعد از گذشت چندین سال بحران اقتصادی هنوز هم ممالک خورد و کوچک اروپائی یکی پس دیگر به روکود اقتصادی گرفتار میشوند اگر حمایت کشور های بزرگ اروپائی نباشد مطمئناً این ممالک سخت ترین روز های شان را میگذرانند.

بر اساس احصائیه های دقیق منابع معتبر مصرف سالانه هر عسکر امریکائی بیشتر از یک میلیون دالر می باشد. یعنی امریکا تنها از بابت مصارف عساکرش سالانه بیشتر از هزاران میلیون دالر مصرف در افغانستان دارد. خوب اگر از گدازه گوئی جنرال پیتربیوس بگذریم امریکا حد اکثر نیاز به دو سال زمان دارد تا تصمیم نهائی خروج قطعی و تمامی عساکرش را از افغانستان بگیرد. بیشتر از دو سال افغانستان کنونی برای امریکا غیر قابل تحمل است.